

i den frie Brug, hvor de ikke tidligere have været kendte, end at bevare dem, hvor de, som hos os, have fundet Sted i en lang Arrække, og hvor de ikke længere kunne siges for den Enkelte at indeholde nogenformelst Ubilighed, idet der jo nemlig ved Kjøbet af Eiendommene har været taget tilstrækkeligt Hensyn dertil, og Forholdet er nu ingenlunde det, at netop Danmark skulde være i en særlig Grad forsynet med Skove. Det var ret heldigt, at det var en Engländer, som det ærede Medlem for Maribo Amts 2den Valgkreds (Frederiksen) hjørte med; det kan være muligt, at der i England er færre Skove end her, men havde han hørt med en Person af hvilkenformelst anden Nationalitet, saa vilde maaskee Forundringen være gaaet i modsat Retning; thi det er jo netop saa, at Danmark i Henseende til Procentantallet af det Areal, der er bevoget med Skov, staaer aldeles paafaldende lavt i Forhold til de andre europæiske Stater. Jeg skal fremsætte nogle Optegnelser, der ere tagne af Hans „Nationaloeconomie“ de ere rigtignok fra 1847, men Forholdene have vist ikke i nogen paafaldende Grad forandret sig fra dengang, og man kan vel saaledes gaae ud derfra. Det fremgaaer da deraf, at medens Danmark, der jo, efter hvad der derom ogsaa staaer anført i Motiverne, har et Skovareal, der udgjør mellem 4 og 5 Procent af Landets samlede Areal, idet det nemlig har 316,702 Tdr. Land Skov, og et Fredskov-Areal af omtrent 3 Procent af det samlede Areal, saa udgjør Skovarealet i Frankrig, som iblandt de her opførte Lande er det, der staaer Danmark nærmest, 14 Procent, i Belgien over 18, i Tydskland gennemsnitlig 21, i Sverrig 28 og for at tage enkelte tydske Stater specielt, i Bayern og Baden henholdsvis 30 og 32 Procent af det samlede Areal. Det maatte derfor forekomme mig at være noget paafaldende at see dette Lovforslag fremkomme, hvis man ikke af Motiverne saa, at det er Indenrigsministerens fulde Overbeviisning, at dets Gjennemførelse ikke vil formindste, men veri-

mod forøge Skovarealet. Dermed svinder jo rigtignok Overraskelsen noget, men saa faaer man til Gjengjæld en ny Overraskelse over, at den ærede Minister er kommen til en Overbeviisning, som jeg ikke troer, at nogen Anden lettelig vil faae ved at gjennemtænke Lovforslaget. De Grunde, hvorpaa Ministeren støtter dette, forekomme idetmindste ikke mig at være af nogen overbeviisende Bestaaffenhed. Han nærer, som han flere Gange idag har udtrykt det, den Overbeviisning, at der vil finde en Vandring af Skove Sted fra de Arealer, som egne sig til at behandles som Agerjord, og over til de Arealer, som ere absolute Skovarealer. En saadan Vandring troer jeg kun vil stee halvveis; der vil maaskee nok vandre Skove bort fra en stor Deel Arealer, der egne sig meest til Agerbrug, men om de ville vandre hen til de andre Steder, er ikke at stole paa. Det, hvorved en saadan Vandring nærmest tænkes gennemført, er, som ogsaa udtalt, Lovudkastets § 6. Der er jo nemlig vel ogsaa i Motiverne anført, at det maatte tages i Betragtning, at „Kjendstabet til Skovenes gavnlige Indflydelse i forffjellige Retninger i en ikke ringe Grad har fremkaldt Interesse for Skovene og deres Bevarelse“; men jeg troer dog ikke, at dette er af den Bestaaffenhed, at det vil kunne yde nogen væsentlig Behovligelse. Ganste vist er Kjendstabet til Skovenes Betydning steget, men det er netop Sagen, at det er ikke altid for den paagjældende Skoveier selv, at Skoven har denne væsentlige Betydning, og at man altsaa ingenlunde kan stole paa, at hans Kjendstap til dens Betydning skulde kunne bevirke, enten at han lod Skoven blive staaende eller plante nye Skov. Det er altsaa nærmest § 6, der skulde bevirke, at Skovene frebes, eller nye Skove anlægges, men det forekommer mig aldeles utroligt, at man derpaa skulde kunne bygge noget Haab om at see Skovene bevarede, eller nye Skove opvoxe. Det forekommer mig nemlig, at der ved det, der her gives, kastes et saare ringe Lod i Bøgtstaaen, og at det umuligt vil kunne afgive noget væsentligt eller tilstrækkeligt Motiv